



Бѣлиятъ гостъ.

Слѣдъ отпътуванетоъ отъ Африка на единъ европейски корабъ, на брѣга на Гвинея въ колибата на единъ негъръ останалъ единъ боленъ европеецъ. Негърътъ се грижилъ за него като за свой братъ.

Въ това врѣме къмъ брѣга се приближилъ другъ европейски корабъ. Европейцитѣ съ хитростъ прѣмамили много негри при себе си на кораба и ги отвлѣкли за да ги прѣдадѣтъ на робство.

Нещастнитѣ негри крѣщѣли, охкали и простирали къмъ брѣга рѣцѣ отъ плуващия параходъ, докато най-сетнѣ ги запрѣли въ хамбаря на парахода.

Цѣлото село се разбунтувало.

Бащи, майки, жени, синове на ограбенитѣ се събрали около колибата, дѣто лежалъ европееца. Тѣ искали отмъщение и кръвъ, искали да убиятъ европееца.

— Другари! — казалъ имъ хазаинътъ-негъръ — азъ нѣма да допусна, щото вие отъ жажда за отмъщение да убиете моя гостъ.

Вие ще се доближите до него само, като прѣскочите прѣзъ моя трупъ. Той нищо не ви е сторилъ. Той за мене не е европеецъ, — той е мой гостъ, а при това и боленъ човѣкъ.

Шумната тълпа утихнала и съ недоволно роптане си отишли по домоветѣ.